

ad indumentum Christi tunicas pelliceas deposuerimus, tunc induemur veste lineæ, nihil in se mortis habentes; sed tota candida, ut de baptismo surgentes cingamus lumbos in veritate, et tota pristinorum peccatorum turpitudine celetur. Unde et David ait: *Beati, inquit, quorum remissæ sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata* (Psal. xxxi, 4).

CAPUT XV.

De oblatione pro sacerdotis delicto.

Quid autem sibi velit lex imaginaria, quæ jubet vitulum pro peccato sacerdotis immolari, et sanguine ejus septies digito populum aspergi. Deinde duos hircos offerri debere: unum in quo sors Domini venisset occidendum esse, et sanguine ejus, similiter ut de sanguine vituli digito sacerdotis populum aspergendum. Alterum vero, in quo omnia peccata et maledictiones totius populi imponendæ essent, in locum desertum perducendum, ibique dimittendum; sed prius necesse est vituli sacrificium pandere, et tum etiam hircorum causas mysteriaque eorum narrare. Vitulus itaque hic, qui pro peccato sacerdotis et totius populi emundatione occidi jubetur, figuram Domini et Salvatoris nostri in semetipso portabat, qui non solum pro peccatis sacerdotalis populi, verum et pro omni humo genere, cunctis nationibus Deo Patre permittente est immolatus. Sicut Apostolus ait: *Qui Filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit eum* (Rom. viii, 32). Merito et hoc loco de hujus vituli sanguine septies populum digito sacerdotis aspergi jubetur, ut redemptio nostra et purificatio in Christi sanguine lata pro gratiam septemplicis Spiritus demonstraretur. Duo autem hirci, duorum populorum figuram perspicua ratione demonstraverunt, propter originalem peccati prævaricationem, hircorum formam gerentes, quorum est similitudo in Evangelio. Hædi, id est, peccatores ad sinistram futuri, sed ex eis qui in Christo credidissent, et poenitentiam delictorum suorum toto corde egissent, baptismi gratiam consecuti. Hi in similitudinem hujus hirci, qui in sorte Domini venit, figuram accipiunt, cujus sanguis cum sanguine vituli permisceri jubetur: ut consortes passionis Christi effecti, participes gloriæ ipsius efficiantur. Sed quid est hircum in sortem Domini venire, nisi ut populus crediturum, cujus ille figuram habebat, consors et cohæres Domini haberetur in regno. Sicut Apostolus ait: *Hæredes quidem Dei sumus, cohæredes autem Christi* (Rom. viii, 17). Alius vero hircus, qui in sortem Domini non venit, similitudinem tenet infidelium, qui nunquam in Christo credere voluerunt. Hi utique accipiunt maledictionem totius populi, et omnes iniquitates humani generis, et projiciuntur in desertum locum. Sed quid est, omnes iniquitates et maledictiones accipere, nisi quia omnia peccata quæ ab Adam usque ad Christum humanum genus admisit, illi soli sunt percepturi qui nec credere in Christo, nec expiari Christi sanguine voluerunt; et sic onusti et prægravi iniquitatibus et maledictionibus totius humani generis, in desertum locum projicientur, id est, in

A tenebras exteriores? ibi est fletus et stridor dentium; et in stagno ignis, quod est gehenna, ibi ignis eorum non exstinguetur, et vermis eorum non morietur.

CAPUT XVI.

Quæ de pecoribus non offerantur in sacrificio.

Diversitas victimarum, et quæ vel offerri debeant, vel non offerri, in hoc libro Leviticorum dinumerantur, sed per comparationem pecorum conversatio hominum demonstratur. *Homo qui obtulerit victimam pacificorum Domino, vel vota solvens, vel sponte offerens tam de bobus quam de ovibus, immaculatam offerat: ut acceptabile sit, omnis macula non erit in eo. Si cæcum fuerit, si fractum, si cicatricem habens, si papulam aut scabiem, vel impetiginem, non offeret ea Domino; neque adolebitis ex eis super altare Domini. Bovem et ovem aure aut cauda amputatis voluntarie offerri potest: votum autem ex his fieri non potest. Omne animal quod vel contritis vel tonsis vel sectis, ablatisque testiculis est, non offeretis Domino, et in terra vestra hoc omnino non facietis. De manu alienigenæ non offeretis panes Deo vestro; quidquid aliud dare voluerint, quia corrupta et maculata sunt omnia, non suscipietis ea. Primo rejicitur a sacrificio maculosum animal, vel varium, id est, in quibus est diversitas peccatorum, et nunc in libidine et cupiditate, nunc in diversis criminibus committantur. Rejicitur quidem et cæcum animal, id est, qui nec Deum videt, nec opera ejus facit. Fractum quoque, id est, vitis carnalibus vexatum atque collisum. Rejicitur et cicatricem habens, qui non digna satisfactione poenitentiae vulnera peccatorum deporat; sed adhuc veteris morbi signum per desideria voluntatis interius gestat. Reprobatur et lingua amputatum, quæ Deum non confitetur, neque divinam legem meditat. Rejicitur et papulam habens, qui pruritu libidinis et ardore concupiscentiarum exæstuat. Similiter et scabiosum, qui peccatum carnis perficit cogitatione operis. Jam vero impetiginem habens, hæreticorum figurat collectionem, quæ frequenter se in Ecclesiæ corpus immergit, et impetigo livorem facit. Porro aure amputata sunt, qui verbo Dei non obediunt, non faciendo quæ iusta sunt. Qui vero caudam habet amputatam, ille est qui bonum quod incipit, perseverantiæ fine non perficit. Porro desectum, vel testiculis amputatum, indicat eos, qui cum corpore viri sunt, turpitudinis usu effeminantur. His ergo criminibus involuti a sacrificio Domini reprobantur, nec efficiuntur consortes passionis Christi, nec cœlestis participes sanctificationis.*

CAPUT XVII.

De cæteris caeremoniis.

Sed neque panes alienigenæ offeruntur Domino, id est, superstitiosa doctrina hæreticorum, vel studia superstitiosa sæcularium litterarum, quæ extra fidem sunt, et aliena putantur. Tales enim repudiantur hostiæ a Domino, et rejicitur hujusmodi sacrificium ab Ecclesia catholica.

QUÆSTIONES SUPER NUMEROS.

CAPUT PRIMUM.

Catalogus mansionum.

DISCIPULUS. — Prima nobis quæstio oritur, cur hic liber Numeri nomen accepit?

MAGISTER. — Ideo hic liber unus ex quinque libris Moysi, Numeri appellatus est, eo quod egressæ multitudinis Israeliticæ ex Ægypto in eodem perfectio-

rum virorum computatio et numerus teneatur insertus: in eo etiam profectioes eorum, et mansiones a finibus Ægypti usque ad locum et tempus, in quo Moyses defunctus est, numerantur. In quo dies dedicationis tabernaculi, et oblationum modus, non sine mystici numeri sacramento rationeque dinumeratus est. Catalogus autem mansionum filiorum Israel, quæ a prima usque ad ultimam numerantur, simul quadra-

ginta et duæ sunt. De quibus Matthæus loquitur : Ab Abraham usque ad David generationes quatuordecim, et a transmigratione Babylonis usque ad Christum, generationes quatuordecim, id est, generationes simul quadraginta et duæ. Per has currit Hebræus, qui de terra festinat transire ad cælum, et Ægypto sæculi derelicto terram repositionis ingreditur. Nec mirum si illo numeri sacramento perveniamus ad regnum cælorum, sub quo Dominus et Salvator a primo patriarcha pervenit ad Virginem, quasi ad Jordanem, quæ pleno gurgite fluens, Spiritus sancti gratia redundavit.

Prima mansio est Rameses urbs, quæ in extremis finibus Ægypti erat, in qua populus congregatus exiit in deserto altera die post Pascha in conspectu Ægyptiorum. Rameses interpretari quidam commotionem, vel tonitruum putaverunt, utique quia cum commoti fuerimus ad Evangelicam tubam, excitati tonitru cum gaudio eximus in mense primo, quando hyems præterit, quando verni exordium est, quando cuncta renovantur : eximus quinta decima die mensis primi, in crastinum paschæ pleno mensis lumine post esum agni immaculati ; et calceatos pedes habentes de Apostolo, et accinctos lumbos de pulcritia, et baculos in manibus præparatos.

CAPUT II.

Pascha secundi mensis.

Secunda mansio est in Socoth : in qua coquunt panes azymos, et primum tendunt tabernacula. Unde et locus nomen accepit. Socoth quippe interpretatur tabernacula seu tentoria. Cum ergo exierimus ex Ægypto, id est, a sæculo, primum tabernacula figimus, scientes nobis ad interiora pergendum, et ad sanctam terram cœleste iter accelerandum.

Tertia mansio est Ethan, quæ est in extremo solitudinis, in qua primum videtur Dominus præcedens populum in columna ignis. Ethan sonat fortitudo sive professio. Præparemus ergo nobis fortitudinem, assumentes perfectum robur, ut inter errorum tenebras, et confusionem noctis scientiæ Christi lumen appareat. Dies quoque noster nubem habeat protegentem, ut his ducibus ad terram sanctæ repositionis pervenire valeamus.

Quarta mansio est Phi hahiroth, quæ est contra Belsefon. Phi hahiroth interpretatur os nobilium. Proinde assumpta fortitudine nobilitemur in Domino, contemnescentes et Belsefon, qui interpretatur Dominus aquilonis, ejusque superbiam declinemus. Ab hac mansione profecti filii Israel transierunt per medium mare in deserto, viderunt Pharaonem cum suo exercitu pereuntem, Mariam præcinentem in tympanis.

Quinta mansio est Marah, ad quam venerunt filii Israel transitu mare post triduum. Marah autem interpretatur amaritudo. Post prædicationem enim Evangelii, et tabernacula transmigrantium, post assumptam fortitudinem fidei, et post baptismum atque victoriam, rursus venit ad amaritudinem, ut voluptas atque luxuria vitæ amaritudine terminetur, et per crucis lignum quasi per crucialium, iterum suavitas compensetur.

Sexta mansio est Elim, ubi erant duodecim fontes aquarum, et septuaginta palmæ : in figura duodecim apostolorum et septuaginta discipulorum secundi ordinis. De quorum fontibus doctrinæ potum haurimus, et dulces fructus victoriæ carpinus. Unde et bene Elim vertitur in arietes fortes : ipsi enim sunt robusti principes, gregis duces ovium, doctores gentium.

Septima mansio est iterum ad mare Rubrum. Queritur hic, quomodo post transitum Rubri maris et fontes mare et Elim [P. et Marah et fontes Elim], rursus ad mare Rubrum venerint : nisi forte in itinere perguntibus sinus quidam maris occurrit, juxta quem castra metati sunt. Aliud est enim transire mare, aliud in proximo figere tabernacula. Ex quibus movetur, etiam post Evangelicæ doctrinæ discipli-

A nam, et cibos dulcissimos triumphorum aperire nobis interdum mare, et præterita discrimina poni ante oculos.

Octava mansio est in solitudine Sin, quæ tenditur usque ad montem Sinai. Interpretatur autem Sin rubus, vel odium : quia posteaquam venerimus in locum Ecclesiæ, de qua nobis sit Dominus locuturus, grande odium mereamur inimici.

Nona mansio est Daphca : quæ dicitur pulsatio, juxta quod et Dominus ait : Pulsate, et aperietur vobis. Sensusque manifestus, quia posteaquam venerimus in locum Ecclesiæ, incipimus sacramenta pulsare.

Decima mansio est in Alus, quod interpretatur fermentum, quod tollens mulier, commiscuit farinæ satis tribus, donec fermentaretur totum : in hac solitudine murmurat populus propter famem, acceptique vespere coturnicem, et mane alterius diei manna ; et nota, quod in decima mansione manna tribuitur, id est, post Decalogi perfectionem angelorum panem manducare.

B Undecima mansio est in Raphidim, quæ interpretatur dissolutio fortium, vel remissio manuum. In hac sitiensi populo fons de petra floreb in similitudinem Christi aqua erupit. Ibi Jesus in typo Salvatoris contra Amalech militat, et in signo crucis dæmonum adversum nos tentamenta surgentia devincuntur. Ibi venit Jethro ad Moysen, dans consilium seniorum septuaginta, et in typum Ecclesiæ ex gentibus congregandæ legis imminutio Evangelio suggerente completur. Pulchre autem dissolutio ac sanitas fortium Raphidim dicitur, vel propter dissipatum Amalech, vel propter sanatum Israel.

Duodecima mansio est in solitudine Sinai, ubi statim venit in mente apostolicus numerus. Sinai quippe interpretatur rubus, et significatur Ecclesia in qua nobis apostoli prædicant. In hac mansione Moyses ascendit ad Dominum, ibique descendit Dominus in monte Sinai, dans legem populo suo : ibi fabricatur tabernaculum, ibi præcipitur veritas hostiarum, vasorum diversitas, incrementa pontificis, sacerdotum ac Levitarum caeremoniæ : ibi numerus populorum Levitarumque, et per singulas tribus populi distributio. Oblationes quoque principum in hac mansione descriptæ sunt. Duæ quoque argenteæ tubæ ad promovenda castra ibidem fieri jubentur. Ibi quoque præcipitur immundis, qui primo mense Paschæ interesse non potuerunt, ut mense secundo conveniant. Sed quid sibi velit quod hi qui longius habitant, vel immundi in anima fuerant, in secundo mense Pascha jussi sunt facere. Quod nimirum in typum intelligitur populi gentium, qui cum omnibus dæmonibus fornicati, immundi videbantur in anima : salubri vero confessione mundati, ad secundam nativitatem quasi ad secundum mensem transire præcipiuntur.

CAPUT III.

De Nazaræis.

D Jubetur quoque in hac mansione Nazaræis, ut vinum et siceram et omne quod de uvæ est, non bibant, nec comedant : nec de uva quidem passa, sed nec acetum quidem ex vino. Sed in Proverbiis præcipitur : *Potentes qui iracundi sunt, vinum non bibant, ne cum biberint, obliviscantur sapientiæ.* Quid ergo Nazaræorum nomine, nisi abstinentium continentiumque vita signatur ? Hic in vino luxuria prohibetur, in siceram omnis voluptas terrena. Siceram enim ex diverso conficitur genere, sicut voluptas ex diversa vitiorum oritur passione. Illi enim vinum non bibunt, et siceram bibunt, qui ad decipiendos homines umbras quasdam et imagines simulant habere virtutum. Uva passa illi vescuntur, qui propter humanos oculos abstinentiæ pallore inducuntur, ut gloriam capiant ab hominibus. Acetum autem bibunt, qui post vitæ sanctitatem in vetustatem præteritorum vitiorum labuntur, et corruptione veteris nequitiae delectantur. Præcipit itaque Deus, ut eos qui sancti-

tatis induerunt titulum, cunctis his careant vitiis; nullamque hujusmodi perturbationem appetant, qui a tanta mente revertuntur.

CAPUT IV

De leprosis, fluxis et immundis.

In hac mansione projiciuntur de castris leprosi, fluxi et immundi. Leprosi hæretici, fluxi cogitatione, immundi opere, ut tanquam contacti et morbidi a castris Ecclesiæ separentur, ne contagione morum suorum vitam polluant innocentum.

CAPUT V.

Ætas bellatorum.

Ibi ab anno vicesimo annumerantur populi, qui ad prælium eliguntur. Sed cur ab anno vicesimo, nisi quia ab hac ætate contra unumquemque vitiorum bella nascuntur. Ideoque ad pugnam eliguntur, ut habeant contra libidines confictum, ne luxuria euperentur.

CAPUT VI.

Levitæ et custodes vasorum.

Ibi etiam ab anno vicesimo et quinto Levitæ tabernaculo servire mandantur, et a quinquagenario custodes vasorum fiunt. Quid enim per annum quintum ac vicesimum, in quo flos juventutis oboritur, nisi ipsa contra unumquemque vitiorum bella signantur. Et quid per quinquagenarium, in quo et jubilæi requiescunt in æternum, nisi interna quies, edomito bello mentis, exprimitur. Quid vero per vasa tabernaculi, nisi fidelium animæ figurantur. Levitæ ergo anno vicesimo et quinto tabernaculo serviunt, et quinquagenario custodes vasorum fiunt: ut videlicet qui adhuc impugnantium vitiorum certamina per consensum delectationis tolerant, aliorum curam suscipere non præsumant. Cum vero tentationum bella subegerint, cum apud se jam de intima tranquillitate securi sunt, animarum custodiam sortiantur. Sed quis hæc prælia perfecte subigat, cum l'aulus dicat: *Video aliam legem in membris, repugnantem legi mentis meæ, et captivum me ducentem in lege peccati.* Sed aliud est bella fortiter perpeti, aliud bellis eneviter expugnari. In istis excitatur virtus, ne extolli debeant: in illis omnimodo extinguitur, ne subsistant. Præcipit dehinc ibi lex levitas omnes pilos carnis radere: quia in his qui obsequiis divinis æsumuntur, debent ante Dei oculos a cunctis carnis cogitationibus mundi apparere, ne illicita cogitatione mens proferat, et pulchram animæ speciem quasi pilis fructificantibus deformem reddat.

CAPUT VII.

Dux tubæ.

Post hæc jubentur fieri dux tubæ, quarum clangore populi moventur ad prælium. Sic enim scriptum est de his ad Moysen: *Fac tibi duas tubas argentæ ductiles.* Et paulo post: *Cum concisus clangor increpaverit, movebuntur castra.* Per duas enim tubas exercitus ducitur, quia per duo testamenta sive per duo præcepta charitatis ad procinctum fidei populus evocatur. Quæ idcirco argentæ fieri præcipiuntur, ut prædicatorum verba eloquii nitore refulgeant, et auditorum mentem nulla sui obscuritate confundant. Idcirco autem ductiles, quia necesse est ut hi qui vitam venturam prædicant, per tribulationum præsentium tonsiones crescant. Bene autem dicitur, *Cum concisus clangor increpaverit, movebuntur castra:* quia nimirum cum subtilior ac minutior prædicationis sermo tractatur, auditorum mentes contra tentationum certamina ardentius excitantur. Jam ab hinc promovent filii Israel de monte Sina, et transeunt in sepulcris concupiscentiæ.

CAPUT VIII.

Sepulcra concupiscentiæ.

Tertia decima mansio est in sepulcris concupiscentiæ, ubi populus fastidians cælestem panem, carnes

Ægyptias desideravit, multosque subitum voravit incendium, ex quibus elocemur, ut qui conversationem relinquimus sæculi et Ægyptias ollas, id est, carnalium desideriorum fervores contempnimus, non debere murmurare contra cælestem panem, nec virulentias Ægyptiorum desiderare, quæ sunt magnarum carnum, sed simplicem manna cibum, id est, puram cælestemque vitam ferre: alioquin si post percepta angelica manna, quæ est cælestis vita, sive doctrina, rursus carnes Ægyptias, quæ sunt carnales hujus sæculi voluptates, et concupiscentias pristinatorum morum voluerimus appetere, vorabimur nausea, et statim Domini igne torquebimur, desideriumque nostrum vertetur in tumulos, ut simus sepulcra dealbata, quæ foris parent hominibus speciosa, intus autem plena sunt ossibus mortuorum, et omni spurcitia.

CAPUT IX.

Septuaginta viri electi.

In hac mansione descendit Spiritus super septuaginta viros electos, et tunc Dominus descendit in nubem, et retraxit de spiritu, qui erat super Moysen, et imposuit super septuaginta viros. Descendente enim in nube carnis Christo, diffusa est per fidem Spiritus sancti gratia super populos, et septuaginta gentium linguas electos, venitque super omnes donum illud virtutis cælestis, quod quondam fuerat in Moysen et prophetis.

CAPUT X.

Mariæ obtrectatio.

Quarta decima mansio est in solitudine Haseroth: in hac Aaron sacerdos locum incidens offensiois, cum sorore sua Maria, fratri uterque obtrectant, quod alienigenam accepisset uxorem: unde illico Maria contagio lepræ effloruit, quo loco evidens fuit figura mysterii, quod sacerdotalis illa plebs patrum Christo Salvatore adversus Ecclesiam congregatam ex gentibus derogaret. Ideoque lepræ sorde perfunditur, nec redit ad Dei tabernaculum, donec statum plenitudinis gentium tempus adimpletur. Tunc enim eadem plebs pristinam poterit recipere sanitatem, dum eis septiformis spiritalis agnitio ad veniam fuerit suffragata.

Quinta decima mansio est in Rithma, quæ transfertur sonitus, sive juniperus. Ferunt autem lignum hoc ignem multo tempore conservare, ita ut si prunæ ejus cinere fuerint adopertæ, usque ad annum perveniant. Ex quibus discimus post sepulcra concupiscentiæ, sive antra transire, nos ad lignum tempore multo calens, ut simus ferventes spiritu, et claro sonitu, atque in altum exaltata voce Evangelium Domini prædicemus. Ab hac mansione usque ad tricesimum secundam hæc continentur historiæ, quæ quia non sunt per mansiones singulas distributæ, a nobis quoque in commune dicuntur.

CAPUT XI.

De duodecim exploratoribus.

Duodecim exploratores mittuntur ad terram sanctam: botrus refertur in ligno, et Christi breviter passio demonstratur. Murmurat populus Judæorum, gigantum impetum reformidans pugnat contra Analech et Chananeum nolente Deo, et victus intelligit quæ debeat in terra sancta exercere sacrificia. Dathan et Abiron filii Chore consurgunt contra Moysen et Aaron, et terræ voragine glutuntur. Inter armatos et viuentes pontifex medius thuribulo armatus ingreditur, et currens ira Dei sacerdotis voce prohibetur. Virga Aaron florem profert et folium, et in æternam memoriam virens siccitas consecratur. Vitula rufa concrematur inholocausto, et cineris ejus peculiaris aspersio est, quorum quidem figuras breviter adnotantes, ex duodecim exploratoribus incipimus. Exploratores missi ad explorandam terram uberem, qui terruerunt populum ne crederent posse accipere terram a Domino repromissam, Scribarum

et Pharisæorum prætulere indicium. Sicut enim A illi per Moysen missi sunt, ut soli fecunditatem sollicita consideratione tractarent: ita et isti per Legem et Prophetas jussi sunt, ut Scripturarum peruestigatione Dominicum sperarent adventum. In quo erat terra, id est, caro sancta, in qua regnum Dei et ubertatem fructuum spiritualium, et vitam æternam consequi possent. Sed sicut illi desperatione terruerunt populum, ne de Dei promissione confiderent: ita et isti Scribæ et Pharisei suaserunt populo Judæorum, ne crederent Christum, ad Ægyptum sæculi hujus redire cupientes. Repudiantes manna fidei, quærentes ollas peccatorum nigras, et cepas putidas blasphemorum, et pepones vitiorum ac libidinum corruptione marcentes. Ille autem botrus uvæ, quem in ligno de terra repromissionis duo advexere vectores: lotrus pendens e ligno, utique Christus, ex ligno crucis promissus genibus, de terra genitricis Mariæ secundum carnem terrenæ stirpis, visceribus effusus. Duo bajuli qui sub onere botri illius incedebant, populus est uterque, cujus B prior est Judaicus cæcus et aversus, ignarus pendenti gratiæ, et pressus onere suspensi, cui subjicietur judicanti. De quibus dicitur: *Obscurentur oculi eorum, ne videant; et dorsum eorum semper incurva.* Qui vero posterior veniebat, populi gentium gerebat figuram, qui credens et Christum ante oculos habens, semper enim portans videt, et quasi servus dominum et discipulus magistrum sequitur, sicut ipse Dominus in Evangelio ait: *Si quis vult post me venire, tollat crucem suam, et sequatur me (Luc. ix, 25).* Ille est botrus, qui effusus est in salutem nostram, et vinum sanguinis sui, crucis contritione perfudit, atque expressum passionis suæ calicem Ecclesiæ propinavit. Ille est botrus, quem malo granato socia muneris gratia secuta est, nostra scilicet Ecclesia mater, habens intra se per granorum numerum multitudinem populorum, per ruborem sanguinis Christi signaculo coruscantem: habentem etiam intus distinctam gratiam sicut Apostolus ait: *Divisa charismata et dona Spiritus sancti gratia distributa,* quibus omnibus indignos se increduli judicantes, terram carnis Christi fluentem lac et mel accipere non meruerunt, quam per fidem servi ejus, id est, Christiani populi consecuti sunt; de cujus doctrina quotidie dicit Ecclesia: *Quam dulcia faucibus meis eloquia tua, super mel et favum ori meo (Psal. cxviii).* Ficum autem, qui cum botro de terra repromissionis attulerunt imaginem legis attulisse evangelicis edocemur exemplis. Sicut et botrum constat figuram Salvatoris ostendere, quemadmodum in Canticis canticorum Ecclesia de Christo dicit: *Frater meus ut botrus Cypri (Cant. 1),* quia nec Christus sine lege, nec lex sine Christo esse poterit.

CAPUT XII.

De homine ligna colligente.

Post hæc quidam homo die Sabbato ligna colligens, necatur a populo. Quid autem insinuat, quod tam atrociter jussu Dei fuerit ab omni trucidatus populo? Quod facile ab infidelibus proponitur. Intelligant ergo quia hæc omnia in typo acciderunt illis. Scripta sunt autem ad correptionem nostram. Ille autem pristinus carnalisque homo, qui diem Sabbatum violare ausus est, dum ligna colligeret, propter quod et punitus, formam significabat ejus qui hodie in Christo signatus invenitur agere carnale opus, id est, contrahere ligna, fenum, stipulam, ad escam ignis æterni convenientem (I Cor. iii), quæ dum colligit in suam perniciem, si fuerit deprehensus, pellitur ab omnibus, et statim occiditur, dum judicatur a spiritualibus. Sic ergo omnia quæcumque illis Judæis per legem acciderunt, formaliter intelligenda sunt.

CAPUT XIII.

De Core, Dathan et Abiron.

Sequitur jam excidium Core, Dathan et Abiron, qui sibi, contra Moysen et Aaron sacerdotem, sacrificandi licentiam judicantes, penas pro suis conatibus expenderunt. Per quos itaque significantur hi, qui hæreses et schismata facere conantur, et multos secum trahendo decipiunt, contemnentes sacerdotes Christi, et se a clero ejus plebis societate segregantes, constituere audent Ecclesias, et aliud altare, præcæque alteram illicitis vocibus faciunt, dominicæ hostiæ veritatem per falsa sacrificia profanantes, hi qui contra Dei ordinationem nituntur, ob temeritatis audaciam, terræ compaginibus ruptis, viventes profundo hiato merguntur. Nec tantum hi qui duces errorum sunt, sed et illi qui consentiendo participes eorundem effecti sunt, in ignem æterni judicii præparata ultione peribunt.

CAPUT XIV.

Aaron cum thuribus.

Deinde Aaron sanctus a ruina mortis populum trahere cœpit, thuribulum accipiens occurrit obviam quassationi, stansque in medio superstitium ac peremptorum lethalem plagam objecto sui quasi quidam murus exclusit. Iste sacerdos Dominus Jesus Christus est, principium. Sacerdos iste, ruinam mortis in mundo conspicies, occurrit a summo cœlo, venitque obviam quasi giga: ad currendam viam (Psal. xviii); stetitque inter vivos et mortuos, quia natus est et mortuus. Sicque thuribulum passionis suæ accipiens, et in odorem suavitatis prætendens, suspendit ignis æterni perniciem, et inimicam pertulit mortem.

CAPUT XV.

Virga florens.

Virga autem Aaron, quæ post siccitatem floruit, caro insinuat Christum, quæ postquam de radice Jesse succisa est, vivaciam mortificatione reviviscit. Itaque virga post ariditatem virescens, Christus est, post mortem resurgens. Ipsam enim virgam, ipsam florem intelligimus, ut in virga regnantis potentia, et in flore ejus pulchritudo monstratur. Unde et in Canticis canticorum idem dicit: *Ego sum flos campi, et lilium convallium.* Alii virgam hanc, quæ sine humore florem protulit, Mariam virginem putant, quæ sine coitu edidit Verbum Dei. De qua scriptum est: *Exiit virga de radice Jesse, et flos de radice ejus ascendet, scilicet Christus, qui, futuræ typum præferens passionis, candido fidei lumine et passionis sanguine purpura, flos virginum, corona martyrum, gratia continentium est.*

CAPUT XVI.

Vitula rufa.

Restat interea vitula rufa, in holocausto concremata, cujus cinis expiatio populi erat. Sic enim dicitur de illa ad Moysen et Aaron: *Præcipe filiis Israel ut adducant ad te vaccam rufam ætatis integræ, in qua nulla sit macula, nec portaverit jugum, tradetisque eum Eleazar sacerdoti; quæeducta extra castrum immolabitur in conspectu omnium, et intinget digitum Eleazar in sanguine ejus, et asperget contra fores tabernaculi septies; comburetque eam cunctis videntibus; tam pellem et carnes ejus quam sanguinem et fimum flammæ tradetis. Lignum quoque cedrinum et hyssopum coccumque bis tinctum sacerdos mittit in flammam, quæ vaccam vorat; et tunc demum lotis vestibus et corpore ingredietur in castra, commaculatusque erit usque ad vesperam. Sed et ille qui combusserit, lavabit vestimenta sua, et corpus, et immundus erit usque ad vesperum, colliget autem vir mundus cineres vaccæ, et effundet eos extra castra in loco purissimo, ut sint multitudini filiorum Israel in custodia, et in aquam aspersionis, quia pro peccato vacca combusta est. Habebunt hoc filii Israel, et adventæ sanctum jure per-*

petuo, et qui tetigerit mortuum, et propter hoc septem diebus fuerit imundus. Aspergetur ex hac aqua die tertio et die septimo mundabitur. Si die tertio a persus non fuerit, vel septimo, non poterit emundari. Vitula rufa caro est Salvatoris, roea sanguine passionis, ætatis integræ, quia perfecta ætate passionem suscepit. Quod autem non est impositum super illam jugum, hoc ostendit quod caro Christi non est subjugata delicto, neque victa ab ullo peccato. Quod autem apprehensam ejecerunt filii Israel extra castra, astante Eleazaro sacerdote, populum Judæorum significat, et consensum sacerdotem in necem Domini quem eiecerunt extra Jerusalem crucifixurum. Sicut ergo qui offerunt vitulam immundi sunt, sic et qui apprehenderunt Dominum peccatores habentur, et sicut is qui colligit cinerem aspersionis, mundus est, sic et omnes mundi sunt, qui passionem Christi prædicaverunt gentibus et in toto orbe terrarum doctrinam ejus asperserunt, populosque Domino collegerunt. Lignum autem et hyssopum crucem putamus, et baptismum. Per hyssopi enim fusciculum aspergebantur agni sanguine, qui mundari solebant, typice figurantes lavacrum baptismatis et alluvionem æterni fontis. Per coccum autem bis tinctum figuram sacri sanguinis significari, quo peccatores abluuntur; bis tinctum autem, quia per eum et corpore et corde mundamur. Hæc enim tria ad purificationem peccatorum sunt tradita: primo per cædram, fides liqui crucis; secundo, per hyssopum, martyrium; tertio, per coccum sanguinis dominici sacramentum. Sicut autem illuc die tertia purgari jubentur, ita et omnis anima purgatur ab omnibus delictorum sordibus, quæcumque credit Christum Dominum die tertia a mortuis resuscitatum. Hujusmodi etiam homo mundus erit in die septima, id est, in regno sanctorum adveniente Domino, et beatus ac lætus partem cælestis illius regni potietur. Qui autem non fuerit aspersus, id est, hujus gratiæ fide munitus, peribit anima illa de regno sancti sanctorum, et de populo fidelium. Ex sanguine autem hujus vitulæ ideo septies tabernaculum jubet aspergi, quia septem sunt Spiritus sancti charismata, quæ per Christi sanguinem super Ecclesiæ populos distribuuntur, per quam ab omni delicto purgantur, sicut Apostolus ait: *Jam obtulisti eis in sanguine Christi, et passione ejus*. Quod vero vitula cum pelle et ossibus suis comburitur, et agnus ille paschalis pari modo concrematur, ne ossa ejus contringantur, hoc ostendit quod Domini Jesu Christi corporis in passione non esset confringenda crura, sicut evangelista testatur. Moraliter autem vacca rufa, cujus capris expiatio populi est, non aliter immolari et offerri ad altare Domini poterit, nisi qui terrena opera non fecerit jugumque delicti non traxerit, nec vinculis peccatorum fuerit alligatus. Jam dehinc post exploratores et horum, post excidium superbiorum et sacerdotale thuribulum, postque virgam florentem et vitulæ combustæ aspersionem, revertamur ad mansiones.

Sexta decima mansio in Ramoth quod Latine dicitur *muli Punicæ divisionis*, quæ significat Ecclesiam, quasi multa grana uno cortice contegit, dum omnem turbam credentium in fidei unitate concludit.

Decima septima mansio in Lebna, quæ Latine transfertur in *laserem*: legimus quod Ægyptius populus lateres faciens ingemuit. Ex quibus discimus in itinere istius vitæ de alio in alium transitum nunc nos crescere, nunc decrescere, et post ordinem ecclesiasticum sæpe ad latrem, id est, carnalia opera, transmigrare.

Decima octava est in Ressa, quæ in frenos vertitur. Si enim post profectum rursus ad lutulentia opera descendimus, infrenandi sumus, et cursu vagi atque præcipites Scripturarum retinaculis dirigendi.

Decima nona mansio est in Ceelatha, quæ interpretatur Ecclesia, scilicet, ut vagi currentium gressus

A frenis ad Ecclesiam retrahantur, et ad fores quas ante reliquerant rursus festinent intrare.

Vicesima mansio est in monte Spher, qui interpretatur *pulchritudo*, id est, Christus; et vide quid prosint frena: a vitis nos retrahunt, introducunt ad virtutum choros, et in Christo monte pulcherrimo habitare faciunt. De quo scriptum est: *Venite ascendamus ad montem Domini (Isai. II)*.

Vicesima prima mansio est in Arada, quæ vertitur in *miraculum*; et vide quam pulchre est ordo virtutum: post frenos in Ecclesia intromittuntur. Post habitationem ad Christi montem ascendimus, in quo positi miramur in eo quod *nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit (I Cor. II)*.

Vigesima secunda mansio est in Maceloth, quæ in *cætu* vertitur, id est, Ecclesia; in hac enim consistit multitudo credentium, juxta quod scriptum est: *Ecce quam bonum, et quam jucundum habitare fratres in unum (Psal. CXXXII)*.

B Vigesima tertia mansio est in Thahath, quæ interpretatur *pavor*, quia dum quisque venit ad Ecclesiam, atque ascendit in montem pulcherrimum Christum, et stupore et miraculo Christi magnitudinem confitetur, adjungat deinde timorem, qui custos est beatitudinis, ut altum non sapiat, quia *Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam (Jac. IV)*.

Vigesima quarta mansio est in Thare, quam nonnulli vertunt in *malitiam*, sive *pasturam*. Quod bene ad præpositos Ecclesiarum, vel ad custodiam animæ refertur, ut sollicitus sit quisque qui habet pavorem, ne eo diabolus in causas ovium, id est, in Ecclesiis per diversa vitiatorum foramina introire vitatur.

Vigesima quinta mansio est in Methca, quæ vertitur in *dulcedinem*. Ascendisti in excelsum Patris, admiratus es virtutum choros, timuisti ruinam, abjecisti insidiatores. Dulcis te protinus fructus laboris insequitur, ut merito dicas: *Quam dulcia faucibus meis eloquia tua super mel et favum ori meo (Psal. CXVIII)*.

C Vigesima sexta mansio est in Hesmona, quæ Latine *festinationem* sonat, scilicet, ut postquam dulces fructus laboris sumpserimus, nisi simul quiete contenti et otio, sed rursus ad altiora properantes, obliviscamur præteritorum, et in futura nos extendamus (*Philipp. III*).

Vigesima septima mansio est in Moseroth, quod interpretatur *vincula*, sive, *disciplina*, scilicet ut festino gradu pergamus ad magistros, eorumque terramus limina et præcepta, virtutem ac mysteria Scripturarum vincula putemus esse æterna. Hæc sunt Christi vincula, de quibus in Ecclesia seu in Isaia legitur: *Viri sublimes ad te transibunt, et tui erunt servi; post te ambulabunt colligati vinculis. (Isai. XLV)*. Et alia diaboli vincula, quibus ruptis, vicit hostes Samson. De qualibus Propheta dicit: *Dirupisti vincula mea, tibi sacrificabo hostium laudis (Psal. CXV)*.

D Vigesima octava mansio est in Bencjaacan, quæ per interpretationem transfertur in *filios necessitatis*, seu *stridoris*. Qui sunt isti filii necessitatis? Ipse psalmus nos docet: *Afferre Domino, filii Dei, afferre Domino filias arietum (Psal. XXVIII)*; quæ est tanta necessitas, quæ nolentibus imponatur. Cum divinis Scripturis fueris eruditus, et leges carum ac testimonia, quæ vincula veritatis sunt, scieris, contendes cum adversariis, ligabis eos, et victos duces in captivitatem, et de hostibus quondam atque captivis liberos Dei efficies, ut repente dicas cum Sion: *Ego sterilis, et non pariens, transmigrata et captivata, et istos quis enutrivit? Ego destituta, et sola. Et isti ubi erant (Isai. XLIX)*? Porro quod interpretatum est *filios stridoris*, ad illum sensum refert, quod, timore supplicii et ejus loci, ubi est *fletus, et stridor dentium (Matth. XIII)*, desertentes diaboli vincula, Christo Domino credentium turbæ colla submittant.

Vigesima nona mansio est in monte Gadgad; Gadgad interpretatur *nuntius*, sive *accinctio*, vel certe *concisio*. Non enim aliter possumus magistri discipulorum atque credentium eos facere filios necessitatis, nisi præceptores eorum interfecerimus crudelissimos; in occisione eorum non parcat manus nostra, armum aut extremum auriculæ de ore leonis extrahere a viro. De nuntio et accinzione breviter hæc dici potest, quod filii necessitatis grandes ad virtutis stimulos suggeramus, cum eis nuntiaverimus præmia futurorum, et accinctos in rebellando docuerimus; horum trium quicquid magister fecerit, in monte consistit.

Trigesima mansio in Jetebatha, quod interpretatur *bonitas*, quæ est Christus.

Trigesima prima mansio in Hebrona, quæ interpretatur *transitus*, id est, mundus, de quo Apostolus ait: *Præterit figura hujus mundi* (I Cor. vii). Illic venientes sancti Dei cupiunt ad meliora transire. De quibus Psalmista canit: *Et non dixerunt qui præteribant: Benedictio Domini super vos* (Psal. cxxviii).

Trigesima secunda mansio est in Asiongaber, quæ transfertur in *ligno viri*. Possunt hæc ligna viri saluum et omnium arborum genera in multitudinem gentium figurare. Hucusque solitudo Pharan, decem et octo continet mansiones, quæ scriptæ in catalogo in superiori itinere componuntur.

Trigesima tertia mansio est in deserto Sin. Hæc est *Cades* (Num. xxxiii). Sin autem *sancta* interpretatur per antiphrasim, sicut lucus cum minime luceat, vel bellum, quod tamen sit horridum.

CAPUT XVII.

Mariæ mors.

In hac mansionem moritur Maria, et sepelitur. Videtur in Maria prophetia mortua, in Moysen et Aaron legis et sacerdotii Judæorum finis impositus, quod nec ipsi ad terram repromissionis transcendere valeant, nec credentem populum de solitudine hujus mundi educere, nisi solus Jesus Deus, id est, Salvator verus Filius Dei.

CAPUT XVIII.

Moysi titubatio ad petram.

In hac propter aquas contradictionis Moyses offendit Dominum, et prohibetur transire Jordanem; turbatus enim murmure populi, dubitanter petram virga percussit, quasi illud non possit Deus facere, ut aqua de petra proflueret, quod ante jam fecerat. Quid ergo hic fides Moysi insinuat, quod aquam de petra ejiciendam titubaverit? Hanc prophetiam fuisse de Christo recte intelligimus. Dum enim Moyses in Scripturis sanctis aliam atque aliam pro re aliqua significanda personam gerat, nunc tamen populi Judæorum sub lege positi personam gerebat, eumque inter prophetica pronuntiationem figurabat. Nam sicut Moyses, petram virga percutiens, de Dei virtute dubitavit; ita ille populus qui sub lege per Moysen data tenebatur, Christum ligno crucis affigens, eum virtutem Dei esse non credidit; sed sicut percussa petra manavit aquam sitientibus, sic plaga dominicæ passionis effecta est vita credentibus. Habemus enim de hac re præclarissimam et fidelissimam vocem apostolicam, cum inde loqueretur dicens: *Petra autem erat Christus* (I Cor. x). Hanc ergo carnalem de Christi divinitate Dei venerationem in ipsius Christi altitudine, Deus mori jubet, cum mortem carnis Moysi morte imperat fieri. Sicut enim petra Christus, ita et mons Christus. Petra humilis fortitudo, mons eminens magnitudo, quia sicut Apostolus ait: *Petra erat Christus*, ita ipse Deus: *Non potest civitas abscondi super montem constituta* (Matth. v), se scilicet montem, fideles autem suos in sui nominis gloria fundatos asserens civitatem. Prudentia enim carnis vivit, cum tanquam petra

A percussa Christi humilitas in cruce contemnitur. *Christus enim crucifixus Judæis scandalum, gentibus autem stultitia est.* Et prudentia carnis moritur, cum tanquam montis eminentia Christus excelsus agnoscitur. Ipsi enim vocalis Judæis et Græcis Christus Dei virtus, et Dei sapientia est (I Cor. i).

Trigesima quarta mansio est in monte Hor. In extremis finibus Edom in quo ascendit Aaron juxta præceptum Domini, et mortuus est anno quadragésimo egressionis ex Ægypto, eo scilicet anno quo novus populus repromissionis terram intraturus erat; et quanquam in monte sacerdotium Eleazaro filio dereliquerit, lexque eos qui eam impleverint perducet ad summum, tamen ipsa sublimitas non est trans fluenta Jordanis, sed in extremis terrenorum operum finibus. *Et plangit eum populus triginta diebus.* Aaron plangitur, Jesus non plangitur. In lege descensus ad inferos, in Evangelio ad paradysum transigratio. Audit quoque Chananaeus, quod venisset Israel, et in locum exploratorum, ubi quondam offendisse populum noverant, incunt prælium, et captivum ducunt Israel. Rursumque in eodem loco pugnatur, ex voto victor vincitur, victi superant; per quod intelligamus ut cum nos Dei auxilio destitutos, hostes invaserint, duxerintque captivos, non desperemus salutem, sed iterum armemur ad prælium. Potest fieri ut vincamus, ubi victi sumus, et in eodem loco trium, hæmus in quo fuimus ante captivi.

CAPUT XIX.

De morte Aaronis et serpentum vulneratione.

Trigesima quinta mansio est in Salmona. Trigesima sexta mansio est in Phunon. Hæc duæ mansiones in ordine historiae non inveniuntur. In his mortuo Aaron murmurant Israelitici populi contra Deum et Moysen, manna fastidiunt, a serpentibus vulnerantur. Sed quid illud significat quod morsus mortiferi serpentium, exaltato et respectu æneis serpente, sanabantur, nisi quod nunc in typo Salvatoris, qui ferreum antiquumque serpentem in patibulo triumphavit, diaboli venena superantur, ita ut qui vere expresseque imaginem Filii Dei passionemque ejus conspexerit, conservetur. Hoc enim significant et verba ipsius Domini dicentis: *Sicut exaltavit Moyses serpentem in eremo, sic oportet exaltari Filium hominis, ut omnis qui credit in ipsum, non pereat, sed habeat vitam æternam* (Joan. iii). Quod vero æneus est serpens ipse, qui ligno suspensus est, æs quippe metallis cæteris durabilis esse solet; et apte æneus serpens ligno suspensus est, ut Dominus et in serpente mortalis, et in ære significaretur æternus, et videlicet et indicaretur mortuus per humanitatem, et tamen esset quasi æneus per divinitatem. Pulchre autem prima mansio Salmona interpretatur *imaguncula*, quia nimirum ibi imago expressa est Salvatoris per serpentem æneum, qui in ligno pendit. Pulchre etiam et secunda Phunon interpretatur *os*, quia postea quam passionem Filii Dei cognoscimus, quod corde credimus, ore pronuntiamus, legentes illud Apostoli: *Corde creditur ad justitiam, ore confessio fit ad salutem.*

Trigesima septima mansio est in Oboth, quæ vertitur in *magos*, sive *pythones*. Unde monstratur quia post imaginem Dei, quæ in cordis ratione monstratur, et confessionem fidei, quæ ore profertur, consurgunt serpentes, et artes maleficæ ad bella nos provocant. Sed nos custodia circumdantes cor nostrum, obduramus aures nostras, ne audiamus voces incantantium, et Syrenarum carmina negligamus (Psal. lvi).

Trigesima octava mansio est in Jieabarium, in finibus Moab, quæ significat *acervos lapidum transeuntium*, id est, sanctos per istud sæculum ad alias mansiones transire festinantes.

CAPUT XX.

De Seon rege Amorrhæorum, et Og rege Basan.

Trigesima nona mansio est in Dibongad. In hac geritur bellum contra Seon regem Amorrhæorum, et Og regem Basan. In his regibus licet res gesta cognoscatur, tamen per conditiones virtutesque nominum spiritualis significatio est subjecta. Seon namque interpretatur *tentatio oculorum*, per quam figuratur diabolus, qui se transfiguratur velut angelum lucis (II Cor. xi), et per hæresim et schismata verisimilia mentitur, ut fallat incautos: hunc Amorrhæi, id est, amaricantes, habent regem. Nisi enim quædam simulatio veritatis præcedat, non sunt hæreses amaricantes, non schismata exacerbantes in Ecclesia. Iste ergo rex occiditur in unoquoque homine, quando quisque damnat simulationem, et diligit veritatem. Og vero rex interpretatur conclusio, Basan autem *confusio*. Id enim agit diabolus semper, ut concludat viam ad Dominum, opponendo idola sua, ne credatur in Christum. Conclusio præcedit ut rex sequatur, confusio tanquam plebs, quia quos modo concludit, ne credant in Christum, quando apparuerit Christus, omnes confundentur. Mansio autem ista Dibongad, interpretatur *fortiter intellecta tentatio*, quia nimirum si superetur simulatio, quæ per schisma vel hæresim exacerbat Ecclesiam, et conclusio quæ per sacrilegium claudit fideliam, nihilominus tentatio intelligitur, ac deinde intellecta fortiter superatur.

Quadragesima mansio de Dibon in Gad, in Helmondeblathaim, quæ vertitur in *contemptu palatharum*, sive *opprobriorum*; et per hoc discimus, omnia dulcia ac illecebras voluptatum prætereuntium in sæculo contemnendas et opprobria diligenda: quæ si falso objiciantur, beatitudinem pariunt, Salvatore plenissime perdocente, qui ait: *Cum exprobraverint vos homines, beati eritis* (Luc. vi).

CAPUT XX.

Moyses mors.

Quadragesima prima mansio in monte Abarim contra faciem montis Nabo, ubi moritur et sepelitur Moyses, terra repositionis ante conspecta. Nabo interpretatur *conclusio*, in qua finitur lex, et non invenitur ejus memoria; porro gratia Evangelii absque ullo sine tenditur: *In omnem enim terram exiit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba illius* (Psal. xviii). Simulque considerandum quod habitatio transeuntium in montibus sita sit, et adhuc profectu indigeat. Post montes enim plurimos ad campestria Moab et Jordanis fluenta descendimus, quæ interpretatur *descensio*. Nihil enim tam periculosum est quam gloria cupiditatis, et jactantia, et animus conscientia virtutum tumescens.

CAPUT XXII.

De Balaam et Balaac.

Quadragesima secunda mansio est in campestribus Moab super Jordanem, juxta Jericho, ubi fuerunt tentoria a domo solitudinis usque ad Belsacham in planitie Moab. In quadragesima secunda, quæ extrema mansio est, quædam qualiter sint gesta narremus. Sedens in ea populus a divino Balaam, quem mercede conduxerat Balaac, Dei jussu benedicitur, et maledictio mutatur in laudes. Sed quid est quod iste Balaam, dum pervenire ad propositum tenderet, asina cui præsidebat, dum vidisset angelum, loquitur. Quæ est enim hæc asina, nisi bruta gentilitas, quam quondam Balaam, id est, seductor idololatriæ, quasi brutum animal et nulla ratione renitens pœnitentiæ, quo voluit errore substravit. Sed ista angelum Dei vidit quem homo videre non potuit. Et vidit et detulit, et locuta est, ut agnosceremus posterioribus temporibus sub adventu magni angeli Dei gentilem illam plebem, mutata duritia stoliditatis, solutis Deo linguis locuturam, ita ut quæ

A erat subjecta perfidiæ, in vocem fidei et confessionis erumperet. Licet et caro nostra per hoc possit intelligi. Plerumque enim caro per molestias tacta flagello suæ menti Deum indicat, quem mens ipsa carni præsidens non videbat, ita ut anxietate spiritus proficere in hoc mundo cupientis, velut iter tendentis impediatur, donec ei invisibilem, qui sibi obviat innotescat. Unde et bene per Petrum dicitur: *Corruptionem habuit suæ vesaniæ subjugale mutum* (II Petr. ii), quod in hominis voce loquens prohibuit Prophetæ insipientiam. Insanus quippe homo a subjugali muto corripitur, quando elata mens humilitatis bonum, quod tenere debeat, ab afflictâ carne memoratur. Sed hujus correptionis donum idcirco Balaam non obtinuit, quia, ad maledicendum pergens, vocem, non mentem mutavit; consilium quippe dedit regi Balaac, ut mulieres in meritorio poneret, et ante januas earum aras, ut venientes filii Israel prius sacrificarent idolis, et sic ingrederentur ad mulieres. Unde et fornicator Israel cum filiabus Madian. Sed quid est quod iste Balaam populum Dei posse decipi certa ratione colligit, dans consilium ut ex illa parte qua infirmari noverat filios Israel, perniciosi eis laqueo tenderentur, non dubitans eos oblata copia feminarum fornicationis ruina protinus lapsuros, quia concupiscibiles animos eorum præsciebat esse corruptos. Ita ergo unumquemque nostrum nequitia spiritualis versuta malignitate in figura Balaam pertentant, illis præcipue affectibus animæ insidiosus laqueo prætendentes quibus nos senserint ægrotare, ut, verbi gratia, cum viderint rationabiles animæ nostræ partes esse vitiatas, illo nos ordine decipere moliantur.

CAPUT XXIII.

Phinees sacerdos.

Sed Phinees sacerdos zelatus, ut Domini furorem placaret, Zambrem qui ad scortum ingressus est, arripiens pugionem, utrosque transfigit, significans per crucem Christi, non solum idololatriam, sed etiam omnium carnis affectum vel concupiscentiam primi sæculi, et tunc placari Deum, dum carnis exstinguitur desiderium. Post hæc rursus populus numeratur, et Levite, ut, interfectis primis carnalibus, novus Dei populus censeatur, qui per Jordanis baptismum transeat, et cœlestis hereditatis repositionem percipiat.

CAPUT XXIV.

Numerus populi.

Porro quod sexcenta millia armorum de Ægypto numerantur egressa, et ex ipsis non sunt amplius, quam duo tantum terram repositionis ingressi, hæc figura demonstrat multos per baptismum ad fidem transire, sed ad patriam cœlestem valde paucissimos pervenire. Secundum illam figuram in Evangelio, in qua *multi vocati, pauci autem inveniuntur electi* (Matth. xx). Quod vero duo tantum ingrediuntur, aut propter eos qui ex utroque populo regni cœlestis promissiones adipiscuntur; aut propter illos, qui per duas vias actionis et contemplationis ad aeternam beatitudinem prædestinantur.

CAPUT XXV.

Quinque filii Salphad.

Interpellant dehinc quinque filii Salphad, et iudicio Dei hereditatem accipiunt inter fratres suos, nec legis plebs ab Evangelii possessione excluditur. Deinde Jesus Moyse in monte succedit, et dicit quæ spiritaliter debeat offerri in Ecclesia; legi enim succedit Evangelium, ibique lex faciendâ præcepta adinonet et gratia complet.

CAPUT XXVI.

Genera oblationum.

Primum quidem quid offerri debeat per singulos dies: dehinc quid in Sabbato propter speciem quietis

æternæ, quid in kalendis pro innovatione vitæ, quid A in Pascha, quando consepelimur cum Christo per baptismum quasi a mortuis transeuntes ad vitæ novitatem, et quid in Pentecosten propter gratiam Spiritus sancti, et indulgentiam remissionis peccatorum; quid in neomenia mensis septimi, quid in jejuniis ejusdem mensis decimi diei. Quid in scenopæa, quando figuntur tabernacula, quinto decimo die supradicti mensis.

CAPUT XXVII.

De morte Balaam.

Dehinc textitur bellum contra Madianitas, et mors divini Balaam, in cujus nece error perfidiæ ligno crucis interficitur; fitque deinde de Analec præda divisio, et oblatio ex ea animarum in tabernaculo Dei.

CAPUT XXVIII.

Filii Ruben et Gad.

Post hæc filii Ruben et Gad et dimidia tribus Manasse circa Jordanem possessionem accipiunt, et in repromissionis terram, hæreditatem habere nolunt, figurantes quia quos multa mundi implicamenta occupant, habitationem cælestis patriæ nequaquam desiderant.

CAPUT XXIX.

Idoli destructio.

Dehinc præcipitur ut populus in terra sancta idola destruat, et nullus de prioribus habitatoribus reservetur, ad significandum ut dum in terram sanctam repromissionis per fidem ingredimur, simul cum idolatria omnia etiam vitia exstinguamus.

QUÆSTIONES SUPER DEUTERONOMIUM.

DISCIPULUS.— Deuteronomium, juxta fidem histo- B riam, quæ scribitur?

MAGISTER.— In Deuteronomio namque quæ est secunda lex, narrantur ea quæ in Pharan, et Obet, Laban, et Aseroth usque Cadesbarne fuerunt populo dicta a Moyse, mandata videlicet atque promissa, maledictiones peccatorum, et promissiones beatitudinis. Ibi canit canticum Moyses, ibi dat benedictionem filiis Israel; ibique, terra repromissionis conspecta, moritur atque sepelitur. Nonnulli autem Hebræorum quatuor tantum libros computant, id est, Genesim, Exodum, Leviticum, sive Numerorum; Deuteronomium autem repetitionem eorundem librorum, et quasi quoddam legis meditatorium dicunt: ea dumtaxat ratione, pro eo quod illa quatuor proprias rerum gestarum continet causas, iste vero omnium.

CAPUT PRIMUM.

Quid significet quod undecim diebus Deuteronomium C manu scribitur.

Liber Deuteronomii repetitio est præcedentium quatuor librorum legis. Nam dum illi in se proprias contineant causas, iste tamen replicat omnium: habet autem et ipse proprie innumera sacramenta, ex quibus parva pro exercitio lectoris studio memoranda innoxui. Deuteronomium autem secunda legislatio dicitur, quod significat Evangelium, in cujus principio notandum est quid indicet quod undecim diebus Deuteronomium a Moyse scribitur, nisi ad significandum Judaicæ plebis lapsum in Evangelio per transgressionem Decalogi mandatorum.

CAPUT II.

De quadraginta annis laboriosæ peractis a filiis Israel.

Quid autem significaverint XL anni, quibus laboriosæ peractis filii Israel ad repromissionis terram transierunt. Per hos quippe quadraginta annos totum sæculi tempus significatur, in quo vivit Ecclesia sub laboribus et periculosis tentationibus, sperando quæ non videt per patientiam, quousque ad promissam æternæ felicitatis perveniat patriam. Ideo et Dominus quadraginta diebus jejunavit, et quadraginta noctibus tentatus est in eremo: corpus enim ejus, quod est Ecclesia, necesse est tentationes laboresque patiat in hoc sæculo, quoadusque veniat illud tempus ubi post tentationes suscipiat consolationes. Porro quod vestis Israel per tot annos in eremo nulla velustate corrupta est, et morticina pellicis calcamentorum tandiu sine labe duravit, potest figurare figuram incorruptibilitatis corporum,

ubi ea quæ corruptibilia sunt sine corruptione permanebunt.

CAPUT III.

De non plantando ligno juxta altare Dei.

Non plantabis omne lignum juxta altare Dei, ne plantes nemus in terra: dicitur quippe ne nemus plantetur in templo. Nemus frondentes arbores et infructuosæ sunt, solummodo ad delectationem visus plantatæ. Tales sunt et gentiles, qui rationem suam verborum decore componunt, et non convertunt se a vitiis, sed delectant atque istiusmodi seductione persuadent. Nos autem secundum præceptum Dei, juxta altare Dei nemus non plantamus, si circa dominicam fidem nihil in verbis infructuosum, nihil audientia: sæcularis illecebrosus componimus, sed sola puritate veritatis scientiam prædicationis tenemus. Hoc nemus in prædicatione sapientia: plantare vitabat Apostolus cum dicebat: Loquimur non in doctis humanæ sapientia: verbis, sed in doctrina spiritus et virtutis (1 Cor. II, 15).

CAPUT IV.

De auferendo præputia ligni pomiferi.

Quando ingressi fueritis in terram, et plantaveritis in ea ligna pomifera, auferetis præputia eorum: pomorumque germina immunda erunt vobis, nec edetis ex eis. Ligna quippe pomifera sunt opera virtutibus fecunda: præputia itaque lignorum auferimus, cum de ipsa inchoationis infirmitate suspecti, primordia operum nostrorum non approbamus. Poma autem quæ germinant immunda existimamus, nostrisque cibus non aptamus, quia cum primordia boni laudantur operis, dignum est ut hoc animum non pascat operantis, ne dum accepta laus suaviter carpitur, fructus boni operis intempestive comedatur.

CAPUT V.

D *De non arando in primogenito bovis; et non tondenda primogenita ovium.*

Non operaberis in primogenito bovis, et non tondetis primogenita ovium. In primogenito quippe bovis operari, est bonæ conversationis primordia in exercitio publicæ actionis ostendere. Ovium quoque primogenita tondere, est ab occultationis suæ tegmine humanis oculis inchoantia bona nostra denudare. In primogenito ergo bovis operari prohibemur, atque a primogenitis ovium detondendis compescimur: quia et si quid robustum incipimus exercere, hoc in aperto citius non debemus ostendere; sed cum vita nostra simplex, quidquid innocuum inchoat, ut